

Het verhaal van de zenleerlinge en de rover

Een zenleerlinge kwam op een dag ontdaan bij haar meester en vertelde dat een rover haar op weg naar de zendo had overvallen en van haar tas had beroofd. 'Hoe heb je gereageerd?' vroeg de meester belangstellend. 'Ik heb mijn ogen dichtgedaan en de rover in gedachten mijn medegevoel geschonken' zei de leerlinge trots.

'Het is goed om medegevoel te tonen' zei de meester. 'Maar ik zou het beter hebben gevonden als je die brutale kerel met je paraplu op zijn kop had geslagen.'

16. Opnieuw beginnen - Het verhaal van de zenleerlinge en de rover

Soms is het goed een ander met je paraplu op de kop te geven.

Want radicaal medegevoel is juist daarom zo radicaal, omdat het *al* het zijnde omvat en tot al het zijnde behoren ook wijzelf.

Schrijf de volgende zin alsjeblieft op een briefje en hang dat op een plek waar je het meerdere malen per dag kunt lezen: 'Ik ben belangrijk voor de wereld.'

Niet het ik dat we als ons ego beschouwen is belangrijk - maar de unieke uitdrukking van het 'al-gehele' dat we ten diepste zijn.

Daarentegen kom ik veel onzekerheid, twijfel en gevoel van een alles overheersende nuttelosheid tegen. De boodschap van de Boeddha is echter vreugdevol: iedereen heeft een boeddhanatuur en wij zijn allemaal al verlicht, we weten het alleen niet.

Kunnen wij, wanneer we de volgende keer iemand 'met onze paraplu op zijn kop slaan', dit vanuit onze boeddhanatuur doen? Zonder een gedachte aan wraak, zonder woede?

Zo wordt onze paraplu -dit kan ook een duidelijke opmerking, een brief, een onmiskenbare handeling zijn- tot *kyosaku*, de stok van de meester, die neersuist om de leerling wakker te schudden.

Huiswerksuggestie

Wie wil jij wakker schudden? Wat is jouw *kyosaku*?
Schrijf 't op, doe een paar dagen zazen (laat los).. en voer uit!